

ТРЮЧА

Моно п'еса

Дійові особи:

Козак у шаро-рварах,

Та ще є **Трюча**,

вона ж **Хмара**,

вона ж **Совість Козака**.

Дія перша, остання у житті.

Спершу треба привести усіх глядачів до тями. Пропоную що: почнемо із п'єтьми. Бажано щоб вимкнулось світло, та вуличне сяйво і вуличний гул якось досягав залу. Цеї буде першою примарою. Ми зможемо второпати звідкіля ми прийшли і де знаходемося.

Потім з'являються невидимі люди. Ми їх бачемо, але назвемо їх невидимими людьми, людьми без обличчя, то є образ чистої дії. То є люди театру, то є відчуття людської суті. Примара друга – це бій залізом до нестями. Кується залізо прямо тут на очах, оце такий, батьку, гомін заліза до нестями. Скрізь залізо, до нестями, то є вічний гомін заліза доти, доки вуха глядача не звикнуть до цього, доти, поки вуха не закохаються в це дійство заліза. Але без вогню, це дуже важливо, що без вогню. У п'єтьмі.

*Світло поступово надходить.
З'являється голий козак,
із одягу тільки шаро-рвари.*

КОЗАК:

Зараз... Зараз второпаю з чого почати.

Так... Оце – ти, оце – я, оце – ми.

Мільйони, тисячі, сотні?

По головах чи по штуках рахувати?

По обіцянках чи під чесне слово?

Брешуть чи то правду кажуть, що мене вже нема, чи то що я десь подівся.

Говорять, що те Гетьман Мазепа чи то Козак Сірко, а я його правнук.

Балачки та й годі. А я – ось він, ось він, увесь кобза.

Чи то хлопець, чи то кобза, чи то звір у шапці!

Ось я, ось ти! Дивись та слухай, прислухайся.

Як що побачеш, то не второпаєш якщо не прислухаєшся.

Де шумлять трави, там бач і гудзик у шлунку, бо се є дитинство.

А де копійку піймаєш, то там тобі і радість велика, там тобі і смерть.

Брешуть чи то правду кажуть, а я глухий на ліве вухо.

Глухий чи з-під Глухова? А праве вухо то тримай біля серця.

Бо говорили балакали та й сам знаєш що.

Вбирається у жіноче нмисто та й співає.

*А навіщо ж мені ховатися,
я ось?!*

*А хто казав що не має, то він і
не знайде!,*

*то він вже пішов і ніколи не вернеш,
ніколи!*

А моє щасття – це ви-и-шня,

така мяка та соло-о-о-дка,

та кістки той ви-и-и-ишні

із моє-є-є-ї дупи.

Ото і ра-а-а-дість,

то вже й прокльо-о-ону

НЕ – О – БЕ – РЕ – ШСЯ!!!

Кінець пісні.

**Немає України
та й не буде,
з цього і почнемо.**

Знову бій заліза до нестями! Але вже не застряємо на цьому, а йдемо далі.

Частина перша.

ГОСПОДУ У ХРАМСІ

Розумієте, пішов чоловік та й не повернувся? А куди пішов, де подівся, то не відомо. Отак, йде, йде та й пропав, кудись притьопав. Лиши біль залишилась, розумієш, батько? Біль чи то радість. А чоловіка нема. Чоловіка не має, але є його суть. Осе так сутність його серед нас льється з відусіль, чи то ми снуємося поруч з його сутністю.

Козак, вдягнений у шаро-рвари та у жіноче намисто, весело споглядає на нас, і щось таке відкривається йому, щось таке таємне, позамежне. Ми не знаємо що, та він і не каже, але є це в його очах. І кожен розуміє, що щось там є. Щось таємне та до болі тепле.

Козак, вдягнений у шаро-рвари та у жіноче намисто, підходить до нас.

...
КОЗАК:
 ...

Йооо`~`-йооо`~`йоо

.....,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,`~`-йо`~`-йо`~`-йо`~`-йо`~`-йо`~`-йо`~`-йо.

Немає що робити,
 немає нічого,
 не має України!

ГОП!

Ге-е-ей, Шевченко-о-о, барбосе-е-е!
 Немає України, немає нічого!

Зів'яло листя.....
 ґрунтові води поховали мряви .

Себто потрібні гроші?
 Потрібне намисто?

Яскраві квіти.
 Вінок кропивої м'якоті.

Нарешті!
 Наверстані роки турбот.

*Немає України!
 Плювачка! Стрижда!
 Зібрання томів цікавої літератури!!!*

**Немає України!
 Плювачка! Стрижда!
 Зібрання томів цікавої літератури!!!**

Немає України!
 Плювачка! Стрижда!
 Зібрання томів цікавої літератури!!!

Козак скрутив дулю, та дуля тая служитьо йому антеною. Звідусіль, звідусіль намагається козак прийняти хочаб якийсь сигнал.

Але я..... приймач!!!
 Вітаю всіх зісвятом!!!
 Зі святомчорномазі!!!
Немає України!!!
Пустіють бараки!!!
Година – це що?!.....!!
 Це що, х.....вилина?!!!
 Запеченікругляки!!!
 .Залиште коров'ячі кругляки!!!
 Тікайте,марлеві!!!
 .Залиште коров'ячі кругляки!!!
 Татікайте!!!
 Коров'ячі хвилі
примар на прилавці!!!

Нарешті козак упіймав хвилю, упіймав сигнал. Та пише чимось на підлозі, дулею вказуючи на джерело. Отак ось, кожне слово вимальовує.

СтожжЕні – стОжжені!
 Зернові хвилі!
 М'яко буде. Занепад.
 Здушать, здужають дужі.
 Нарешті! То серця мого криза.

Скоро почнеться друга частина, але ще є трохи часу. Треба вимити підлогу, прибратися тудо, та приготуватися до вирішальної зустрічі.

З'являються жінки та починають мити пілогу, прибирати, налаштовувати усе на новий лад. Се обнуління, така собі духовна баня.

Вже прибратись та співають, ото і є жіноча природа:

ГРІЛОСЬ СОНЦЕ НА ПЕЧІ,
 ВТРАТИВ КОЗАК ВСІ КЛЮЧІ.
 ЗАБУВ КОЗАК КУДИ ЙШОВ,
 ЗУСТРІВ СПОКІЙ, НЕ ЛЮБОВ.

КОЗАК ВТРАТИВ ВСЕ ЩО МАВ,
 І НІЧОГО НЕ СПІДКАВ.
 А ЙОМУ ЗОЗУЛЯ КАЖЕ:
 «ХОДИ ДО БАБЦІ, ТА ПІДКАЖЕ».

ПІШОВ КОЗАК У ПЕЧЕРУ,
 ПІШОВ КОЗАК У ПЕЧЕРУ,

ПШОВ КОЗАК У ПЕЧЕРУ,
ПШОВ КОЗАК У ПЕЧЕРУ.

А ЩО МАЄ, А ЩО МАВ,
БЕЗ НАДІЇ ПОХОВАВ,
І ПШОВ ПО СТЕЖЦІ В НЕБО,
ТА ДІЗНАВСЬ ЩО ЙОМУ ТРЕБА.

Частина друга.

У ПІТЬМІ.

Небезпечно чинити опір, якщо ти не впевнений у собі.

...Але,,,
...хлопці,,,
...ходімо чинити хату....
..У вівторок було содоми до клуні.,
.....до ляди, до стріхи.....
А гадячи бушу, мушу в душу залізити
.....й сидіти там до нестями.....
..Бо нема України, й не було од віку...
.....Бо чорт лисий вкрав місяць.....
.....зі стріхи, з під ніг.....
.....Годі соплі жувати.....
.....Втирайтеся папірцем,.....
.....смажену дупу!.....
.....Нема України й не було од віку.....
.....ПущИна! Звідси до сюди!.....
Гайда, хлопці, лятувати стріхи та ляди.
Гайда, хлопці, мочити кізлів!
Бо самі кізли і є.
Бо с самого початку кізли!

Стрімкі дівчата випірнують та й співають:

ЧОБОТИ, ЧОБОТИ З БУГАЯ!
НЕ БОЯТЬСЯ ХОЛОДУ НІ Х...Я! (ні чого)

ПОВІСИЛА ЧОБОТИ НА ЛОЗІ,
САМА СЕБЕ ЛЯПНУЛА ПО ПЕ...ДІ! (нозі)

ЧОБОТИ, ЧОБОТИ З БУГАЯ!

НЕ БОЯТЬСЯ ХОЛОДУ НІ Х...Я! (ні чого)

– \ \ – \ \ – \ \ – \ \ – \ \ – \ \

ТІКАЙТЕ, ДІВЧАТА!

Соро – м – ені, соро – м – ені!!!

Дівчата тікають, аж гай шумить.

Та козак стрімко хапає отіх дівчат та й гвалтує. Отак, батьку, гвалтує, здушуючи у собі увесь сором. А що йому ще робити з отими бісовими гойлами, з отими повіями та шльондрами?

Осе дівчата радіють, того їм і треба було!

Такі дівчата, такі дівчата!!! Аж серце болить!

Примарилось.

Ніч.

Частина третя.

БАТЬКІВСЬКЕ БЛАГОСЛОВІННЯ.

Ранок.

А вже, батьку, вже й ляда готова,
вже й стріха на місці.
А де ж воно було усе те?
Де вже зорі вкрили усе є те?
Нема України й не було од віку.
А де ж це все усцялося?
Де ж сцялось моє коханнячко?
Чому я в робітниках
і де ж моя мажурність та подівалася?
А, бачиш, там хвиля льону тУшиться?
Там моє життя толемОю вмилось.
А я піду крізь те життя
і поховаю себе власноруч.
Я небіжчик, недоля спіткала
і вкрала підкову з гори до низу.
Недоля – це третя вершина,
це третє життя у храмІ.

...
 .
 ...
 Батьку,
 Вона підкована зорею.
 Розумієшь?
 А в'ючний човен до гори низом,
 а вічний човен сракою в небо.
 А мені мало чобіт!
 А мені мало дівки,
 та й вже й чоловіка мало,
 та й вже й тварини мало.
 Поцілуй мене, улюблена стрічка.
 Я вельми пошаний. Не сором'язливий .
 Якщо треба й цвіркун одвішу.
 Се так, у штанях маю!
 А резбище чорнявок у хаці тримаю,
 тримаю чи зігріваю.
 А тебе в речення поцілую
 і зиму сховаю у піхву.

...
 .
 ...
 Бачиш, сонце?!!!

...
 .
 ...
 Аре, аре, аре!!!

...
 .
 ...
 Аж рослиння має втечу!

...
 .
 ...
 Куди?

.....
 Куди? Куди?

.....
 У розум, батько, у розум.
 Бо немає розуму, та й не буде.
 Немає втечі та й не буде.
 Бо не цікаво тобі життя,
 бо не цікаво тобі се, не цікаво.

Частина четверта.

ШЛЯХ ВОЇНА.

1. Намагання.

Кожен спроможний відчутти себе на вершині.

Цікаво дивитись в очі глядачу, та знайти в отіх очах, запечених сумом,
маленьких дітлахів, що сховались під столом від розлютованого батька.

вже

А вже й скриня моя повная,
та не має дону.

сум

Бачу я, що ти йорно дивишся,
заглядаєшся в очі якось недобре, зле.

вдячність

Ой, чи мені, чи нам,
чи то се відколи,
чи то ніч тай годі?

мрія

Розговілося,
розговілося моє убранство.

Зоря... поклич її...

Не шкодуй часу.
Бо немає розуму.
Втік! Втік розум!

Халепя

А ти зандИ, зандИ!!!

біль

Ай, шістсот подяк тобі до серця!
Шістсот подяк тобі у смітник!

лінощі

Ти що усівся?
Йом працювати.
Й небораки йдуть, а ти що усівся?

спроможність

Я намагаюсь відчути.
Чую що репІнь ллється звід усиль мене,
а найбільше з серця репІнь ллється.

дхарма

Це мені! І це мені! А це вам.
Бо я з молоду щедротний і подяк не потрібний.

кінець

2. Майже шлях.

Бор тремтить і мруть куці,
а я валяний в соломі і жінка моя валяна,
і діти будуть валяні в соломі, і хата валяна у тімо.
А м'юнЕрні теми отії ваші,
ото й собакам не їжа, й котам не їжа,
й мишам!! Що хіба бактеріям їжа!!!

3. Загадка серця.

*Шлях воїна подібний до підйому по прямовисній скелі –
на перший погляд це здається неможливим,
але потім, потім ми помічаємо тріщину, щоб зачепитися рукою,
і починаємо підійматися,
відшукуючи все більше і більше тріщин.*

Проковтни мене, сіра плямо,
проковтни мене, сіра плямо,
проковтни та виплюнь...

*Золоте правило подібного підйому свідчить:
дивися вгору лише для пошуку наступного зачепу,
і ніколи не дивись донизу, щоб не піддатися страху падіння.*

І що, що мені робити, сироті,
ув'язненій у багнюці?
Піти напиться?
Та годі, залишу це хлопцям,
а сам піду зім'яту твою душу рятувати.
Бо нема її, наліво,
туди – сюди дивлюся, немає,
сором'язлива чи що?
А я се одно знайду,
піду шукати й знайду.
На вежі знайду, у чорта в кишені під спідницею знайду,
й поховаю по-нашенському.
Се одно знайду.

Продам кістки, батьку, продам намисто. Вскочу у прірву, та тільки шукали мене.
А більш нічого. На те він і ранок, щоб второпати де я, а де ти і чом ми не разом.
А чом ми не разом? Чом, батько, ми різьмо? І де ти подівся?

4. Ціль.

Дасте гроші на шлях?
Та потріб не многа: два вицвірка
і одну копійку, й рЕміль солодкий
на щастя, на вдачу.
От як знайду твою схованку у дупі у чорта,
от як знайду, то поховаю, по-нашенському.
Не бійся, се фірма, се як се маєш.
Так що дасте?

Так що, дайоть'є?
Майьоте, куйьоте, хуйьоте?!

То се я пішов і час мій віднині до вас озернувся ребром.

Отколи шлях козака звівся під стелю, оттоді він суму не знає. Та деж його батько пдівся? Ото козак питає, та невгамовне хвилювання його серце точить. Де козак? Не має його, пішов, а куди, то знамо не знати, а мляво не відати. Лишо тіль, тіль та відблиск у прозорій річці.

Нехай звідусіль гомонять жінки та діти, та нехай козак спиняє цей гомін у своєму мозку.

Оце і є духовна справа.

Частина п'ята.

ВТЕЧА.

1. Життя.

Йду, йду...

Отколи йду.

Отколи йду, се мраво!

Козак налаштований до стрибка! Козак сцілює дулю усі болячки! Вже нічого не займа козака, вже ніщо не турбує його!

Лишо тінь. Тінь – то є козак, та й годі, усе, що лишилось від нього - то тінь.

А що лишилось? Нічого! Бо немає розуму, та й не буде, нема України й не було од віку, а все то вигадки для цькування мас. Усе те що кажуть – то марення.

А як же це, батько, немає?!

А я, а ти?!

А це що, дивися до неба?!

Лишо подумав козак, та схаменувся.

Немає? Не має нічого?

А мені то навіщо?!

Сміється козак.

А якщо немає, то й не треба. Мені то навіщо?

Бо є лишо те що я бачу, що я усвідомив. Ось з тим то і далі піду.

2. Світло.

Батьку, а де ж моя мрія поділася?

Бачиш, я все, все зупинив?

Дівчата знімають спідниці та дивляться в очі мені.

Народження, батьку! Я бачу своє народження, батьку!

Агой!!!

Зустрілось сонце із водою!

Та ось, за скільки-то віків, почув козак голос Трючі. Се голос таємний та дикий звичайній людині. То голос твого справжнього бажання. «То де ж ти, батьку, коли так потрібен?! Сам у собі? Що?»

То є голос Трючі:

«Отколи йдеш, то йди, для тебе свіжини немає.
Поки що не інформує нічого й не як.
А як зінформує, то зж гаком покличу їм зінформую.»

Нічого не второпав козак, лише злякався.

Злякався!

Та раптом, ось: стріли, вогонь та списи у буцімто хворі м'язи намагаються влучити козакові!

З усіх боків, звідусіль стріли вогонь та списи!

Ото козаку бійка, а він, хочби хни! А йому все цікаво, все цікаво тому сучіму козакові!

Очухався, і знову йде.

Йду, йду... Йду хатами, попід стріхами.

День йду, на другий прийшов.

Назбирав хвалебню,
обміняв на сережки,
а сережки зміняв на Хоріх,
а горіх з'їв,
та знову йду.

І звідки та сила?

З горіха, чи що?

Не як ні звідки як зж не з горіха?

Та добрий попався зж горіх.

Охью, як се красно.

А трюча яка прекрасна,

та яка розмальована трюча.

Та де ж така трюча сунеться по небові?

Чи куди? Чи то хмара, чи трюча?

До серця то трюча сунеться хмарою.

А я ліг, та й лежу, та й годі.

Та трюча колискою служить мені.

Ай мня трючя, ай мня файна.

Та деж мені колисатися коли я обмаль у часі?

Та де ж мені колисатися коли я сам трюча?

Вона чи старенька ота трюча?

Їй жа з від коли ста рочі.

Ой, трючо, я крИла не маю,
а не маю то і второпав, що не маю,
то і крила не тільки, а й копійки не маю!
А сам трюча і лЕчу без крил.

А трюча мовчки говорить:

«Та йди. Як се маеш, то йди. А як ні, то слухай.
А як ні, то не гай та часу.
Відколи я трюча, відтоді ти гая часа, відтоді ти гая жушу і гтя.
Відтоді ми різьмо і різьмо відтоді.
М'я видю що си під небіжчик відтоти як я се притримаю небо.
Бо я се відроду не втомлі.»

Глядю, а там світ починається,
та як се починається:

от люльки до стегна,
от ступа до клуні,

от жидоха
до здоха.

Се починається світ!
А мляві сідниці гойда!

Туди, де світ починається,
мурахами, один за одним у дупу світові.

Вар'яги!!!
У дупу, де світ починається!!!

*Вже пройшов якийсь час. Батьку, я лЕжу на стелі як либідь чи сокіл.
Вже випите зілля, що піднесене було мені сором'язливим дівчиської.
А де ж то останній бій твій обіцяний? Я лЕжу, та зілля мене не бере.
До коріння пронизує холод. І все що згадав, то забув.*

Нарешті, «останній бій», не має куди тікати.

3.Останній бій.

*Гудзиків повна кишеня пробуджує козака, він маца в кишені, а вона повна тіх гудзиків.
А звідки вони взялися ті гудзики, дивується козак? Та починає ковтати ті гудзики, пихає до рота,
немов то скарб, немов то кринична вода.*

Прокидається. Що то наснилось тобі, козаче?

Знов почалась біготня, якась біготня. Усе дуже швидко.

ОчмАрівся. Нарешті очмАрівся.

Де то трюча поділась, негоді. Негоді й де зналось.

Ар ось – Діжка! Відзеркалює личе моє, моє личе неголене.

Дзерклююча діжка!.....Нарешті, нарешті!!!

«Ще три кілометри», – таке послання його інформує.

Все!!!,,,зро.....зумів!!!

.....А рЕмінЬ?! СолодкийрЕмінЬ де?!

А, втратив, добіса!.....

.....

Підійнявся, та нарешті..... підійнявся.

Як стоуб стою,налаштований

насприйняття..... інформації.

.....

СтОю як стоуб, а взлежті не можу й не хочу,

чи не можу,не налаштований тутці.

.....

СтОю як стоуб!Як зіймитсярлам'я!

.....Якстигнуться Г..руки!

Чи то я, чи то нЕя?СтОуб – ось я....!

Осе я!Який файний, та наймий!

Таякийнайліпший!Ось я!

Звідкіль не знамо, з'являється човен, невеличка козацька «Чайка». Та пливе мирно і тихо.

По воді пливе?

Та що ти? У повітрі пливе! Чарівний човен, «Чайкою» зветься. Мирно пливе у повітрі. Стрибай, козак, у той човен, що «Чайкою» зветься, і тримайсь течії! Бо то течія до низу та в море.

Стрибає козак у той човен, і гадки не знамо навіщо, лише відчуває тяжіння якоїсь скарбниці, щось внутрішнє кличе до нього. Хапає поводи та вміло керує тим човником, легко обходячи кручі!

А потім таке послання:.....«Ссии... ссии...».

«Сии.., що ти, ссси...».

Тихо, бісові мливи!! Я лечу до моря!!!

І знов послання: «Аго-о-й, сссиииии...».

Си чи не си! Н'ї м'яко, н'ї твердо!! Я лечу до моря!!!

З'являється перед ним широке море, до самісінького неба широке. Ширшого за те море ще не було в природі. Широке та спокійне, що й сам човен спустився на хвилі щоб доторкнутись до того моря. Стоїть козак і дивиться, та немовби у очі до вічності заглядає.

